

Številka: 018-046/2025-9

Datum: 8. 7. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011, s spremembami; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Sama Červeka, kot predsednika senata, ter Andraža Žvana in dr. Mateje Škabar, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Dobava pisarniškega materiala, obrazcev v prosti prodaji in tonerjev*« v sklopih 3 »*Tonerji in kartuše za naprave za tiskanje proizvajalca HP*«, 4 »*Tonerji in kartuše za naprave za tiskanje proizvajalca Lexmark*« in 5 »*Tonerji, kartuše in trakovi za naprave za tiskanje ostalih proizvajalcev*«, na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložila družba PAVLIN proizvodnja, trgovina, storitve, d.o.o., Gerbičeva ulica 116, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Mužina, Žvipelj in partnerji d.o.o., Brdnikova ulica 44, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Združenje zdravstvenih zavodov Slovenije, Riharjeva ulica 38, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), 8. 7. 2025

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se ugotovi in se razveljavi odločitev naročnika o oddaji javnega naročila za sklope 3, 4 in 5, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o oddaji javnega naročila*« z dne 10. 4. 2025.
2. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške pravnega varstva v višini 12.661,20 EUR, in sicer v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, pod izvršbo. Višja stroškovna zahteva se zavrne.
3. Zahteva izbranega ponudnika Mladinska knjiga založba d.d. za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik je 5. 2. 2025 sprejel sklep o začetku postopka oddaje javnega naročila. Obvestilo o javnem naročilu, ki ga naročnik oddaja po odprtem postopku z namenom sklenitve okvirnega

sporazuma s po enim gospodarskim subjektom v vsakem od petih razpisanih sklopov, je bilo objavljeno na Portalu javnih naročil 12. 2. 2025, pod št. objave JN000807/2025-EUe16/01, ter v Uradnem listu EU, pod št. objave 96779-2025. Naročnik izvaja javno naročilo v svojem imenu ter v imenu in za račun javnih zdravstvenih zavodov, po pooblastilu.

Naročnik je 10. 4. 2025 na Portalu javnih naročil objavil »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, s katero je ponudnike med drugim obvestil, da je javno naročilo v sklopih 3 in 5 oddal ponudniku Mladinska knjiga založba d.d., Slovenska cesta 29, Ljubljana (v nadaljevanju: prvi izbrani ponudnik), sklopu 4 pa ponudniku EXTRA LUX, proizvodno in trgovsko podjetje d.o.o., Ljubljana, Ljubljana, Brnčičeva ulica 17B, Ljubljana – Črnuče (v nadaljevanju: drugi izbrani ponudnik). V obrazložitvi odločitve je naročnik navedel, da je bila vlagateljeva ponudba za vse te tri sklope sicer ugodnejša od ponudb izbranih ponudnikov, vendar jo je zavrnil kot nedopustno, ker naj iz predloženih dokazil ne bi izhajalo izpolnjevanje zahtev glede ponujenega blaga. V prid navedenega je naročnik navedel več razlogov (ti so zaradi preglednosti povzeti v nadaljevanju te obrazložitve, pod točkami 2. – 6.).

Zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopih 3, 4 in 5 je vlagatelj 23. 4. 2025 pravočasno vložil zahtevek za revizijo, s katerim predlaga, naj se izpodbijana odločitev razveljavi v delih, ki se nanašajo na sporne tri sklope, zahteva pa tudi povrnitev stroškov pravnega varstva.

Prvi izbrani ponudnik, ki v tem postopku pravnega varstva po pooblastilu zastopa AZ ODVETNIKI o.p., d.o.o., Tivolska cesta 50, Ljubljana, se je z vlogo z dne 28. 4. 2025 izjasnil o vlagateljevih navedbah.

Drugi izbrani ponudnik se je z vlogo z dne 28. 4. 2025 izjasnil o vlagateljevih navedbah.

Naročnik je z dokumentom št. 731-25 z dne 12. 5. 2025 zahtevek za revizijo zavrnil in posledično zavrnil tudi zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 15. 5. 2025 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je 15. 5. 2025 opredelil do naročnikovih navedb.

Državna revizijska komisija je vlagatelju 29. 5. 2025 posredovala vloge izbranih ponudnikov.

Vlagatelj se je do navedb izbranih ponudnikov opredelil z vlogo z dne 30. 5. 2025.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter preučitvi navedb vlagatelja, naročnika in izbranih ponudnikov je Državna revizijska komisija odločila tako, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, ki so navedeni v nadaljevanju.

1. Uvodno

Med strankama je sporno, ali je naročnik ravnal skladno z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila in določbami Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.); v nadaljevanju: ZJN-3), ko je vlagateljevo ponudbo zavrnil kot nedopustno.

Dopustna ponudba je ponudba, ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam in zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega

naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega zagotovljenih sredstev naročnika (29. točka drugega odstavka 2. člena ZJN-3). Skladno s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 sme naročnik javno naročilo oddati le ponudniku, čigar ponudba je dopustna. Naročnik namreč skladno s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 (pregled in ocenjevanje ponudb ter način oddaje javnega naročila) odda javno naročilo na podlagi meril, potem ko preveri, da so izpolnjeni naslednji pogoji: a) ponudba je skladna z zahtevami in pogoji, določenimi v obvestilu o javnem naročilu in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, po potrebi ob upoštevanju variant iz 72. člena ZJN-3, in b) ponudbo je oddal ponudnik, pri katerem ne obstajajo razlogi za izključitev iz 75. člena ZJN-3 in izpolnjuje pogoje za sodelovanje ter pravila in merila iz 82. in 83. člena ZJN-3, če so bila določena.

Ena od predpostavk dopustne ponudbe je torej tudi njena skladnost z zahtevami naročnika, določenimi v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila navede tehnične specifikacije (prim. prvi odstavek 68. člena ZJN-3), s katerimi opiše predmet javnega naročanja. Skladno s šestim odstavkom 68. člena ZJN-3 v tehničnih specifikacijah – razen če tega ne upravičuje predmet javnega naročila – ne smejo biti navedeni določena izdelava ali izvor ali določen postopek, značilen za proizvode ali storitve določenega gospodarskega subjekta, ali blagovne znamke, patenti, tipi ali določeno poreklo ali proizvodnja, ki dajejo prednost nekaterim podjetjem ali proizvodom ali jih izločajo. Take navedbe so izjemoma dovoljene, če v skladu s prejšnjim odstavkom ni mogoče dovolj natančno in razumljivo opisati predmeta naročila. Te navedbe morajo vsebovati tudi besedi »*ali enakovrednik*«.

ZJN-3 v 68. členu poleg pravil v zvezi z oblikovanjem tehničnih specifikacij določa tudi pravila glede dokazovanja izpolnjevanja tehničnih specifikacij. Skladno z devetim odstavkom 68. člena ZJN-3 mora ponudnik v svoji ponudbi z vsemi ustreznimi sredstvi, vključno s tistimi iz 70. člena ZJN-3, dokazati, da gradnja, blago ali storitev, ki je skladna s standardom, izpolnjuje zahteve glede delovanja ali funkcionalnosti, ki jih je določil naročnik. Sedmi odstavek 68. člena ZJN-3 določa, da kadar naročnik uporabi možnost sklicevanja na tehnične specifikacije iz b) točke petega odstavka tega člena, ponudbe ne sme zavrniti z obrazložitvijo, da ponujene gradnje, blago ali storitve niso skladne z zahtevanimi tehničnimi specifikacijami, če ponudnik v svoji ponudbi na kakršen koli ustrezen način, vključno z načini dokazovanja iz 70. člena ZJN-3, dokaže, da predlagane rešitve enako izpolnjujejo zahteve, določene v tehničnih specifikacijah.

Naročnik lahko skladno s prvim odstavkom 70. člena ZJN-3 zahteva, da gospodarski subjekti kot dokazilo o skladnosti s tehničnimi specifikacijami, predložijo poročilo o preizkusu, ki ga pripravi organ za ugotavljanje skladnosti, ali potrdilo, ki ga izda tak organ. Skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 mora naročnik sprejeti druga ustrezna dokazila, ki niso navedena v prvem odstavku 70. člena ZJN-3, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca, kadar določen gospodarski subjekt nima dostopa do potrdil ali poročil o preizkusih iz prvega odstavka 70. člena ZJN-3 ali jih ne more pridobiti v ustreznih rokih, pod pogojem, da ni odgovoren za to, da nima dostopa, ter pod pogojem, da gospodarski subjekt s tem dokaže, da gradnje, blago ali storitve, ki jih zagotavlja, izpolnjujejo tehnične specifikacije, merila za oddajo naročila ali pogoje za izvedbo naročila.

Iz navedenih določil ZJN-3 izhaja, da je naročnik upravičen od ponudnikov zahtevati dokazovanje zahtevanih značilnosti lastnosti blaga, na drugi strani pa morajo ponudniki v ponudbi izkazati izpolnjevanje zahtev, pri čemer pa niso omejeni na točno določena dokazna sredstva. Tudi če naročnik zahteva dokazovanje zahtevanih značilnosti blaga s predložitvijo poročil o preizkusih ali potrdil, ki jih pripravijo oziroma izdajo organi za ugotavljanje skladnosti, mora naročnik upoštevati možnost ponudnikovega dokazovanja z drugimi ustreznimi dokazili in to, kot to navaja tudi naročnik, ne glede na vprašanje, ali je to možnost izrecno predvidel v dokumentaciji v zvezi z

oddajo javnega naročila. Naročnik mora skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 sprejeti druga ustrezna dokazila, vendar pa dokazovanje ni brezpogojno, saj tretji odstavek 70. člena ZJN-3 ponudniku nalaga določene obveznosti; ponudnik mora že v ponudbi izkazati obstoj okoliščin iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, ki opravičujejo oziroma utemeljujejo sprejem drugih ustreznih dokazil.

Predmet obravnavanega javnega naročila v spornih sklopih 3, 4 in 5 je dobava novega potrošnega računalniškega materiala – tonerjev, kartuš in trakov za naprave različnih proizvajalcev.

Natančnejše specifikacije in opredelitve je naročnik navedel v poglavju »Obr. št. 5: Predračun – Specifikacije« razpisne dokumentacije:

»Splošne zahteve naročnika (velja za vse sklope):

- Ponujeno blago mora ustrezati opisom in zahtevam naročnika.
- Vsi ponujeni artikli morajo biti novi in nerabljeni (neobnovljeni).
- Naročnik lahko od ponudnikov v fazi ocenjevanja ponudb (pred izdajo odločitve o oddaji javnega naročila) zahteva, da mu v petih delovnih dneh po prejemu poziva dostavijo vzorec kateregakoli artikla, ki ga ponujajo v ponudbi. Če ponudnik vzorcev ne bo dostavil pravočasno, bo naročnik njegovo ponudbo v sklopu, v katerem vzorci ne bodo dostavljeni pravočasno, kot nedopustno zavrnil in izločil iz postopka oddaje javnega naročila.

[...]

Posebne zahteve za sklop 3, 4 in 5: Tonerji in kartuše za naprave za tiskanje

Ponudniki lahko ponudijo originalne ali enakovredne, kompatibilne tonerje oziroma kartuše, pri čemer le-ti ne smejo biti ponovno polnjeni. Originalen pomeni, da je izdelan s strani proizvajalca tiskalnika, ki mu je namenjen.

[...]

Ponudnik enakovrednih, kompatibilnih tonerjev in kartuš mora v ponudbi predložiti za vsak artikel, ki ni original, za vsako izmed spodnjih alinej, dokazilo za ta standard akreditirane inštitucije, ki zagotavlja:

- o zmogljivosti natisnjenih strani – zahteva se ustreznost s standardom ISO/IEC 19752:2017 (material za črnobeje stroje oziroma naprave za tiskanje), oziroma ISO/IEC 19798:2017 (material za barvne stroje oziroma naprave za tiskanje) oziroma ISO/IEC 24711:2021 (kartuše) ali drugim enakovrednim standardom);
- o da ves ponujeni material za tiskanje ustreza vsem kriterijem, ki jih vsebujejo:
  - standard ISO 9001 za sistem vodenja kakovosti ali enakovreden standard,
  - standard ISO 14001 za sistem ravnanja z okoljem ali enakovreden standard,
  - standard ISO 45001 za sistem upravljanja zdravja in varstva pri delu za ponujene artikle ali enakovreden standard.

Ponudnik mora v ponudbi predložiti dokazilo, da je za izdajo predloženih standardov akreditirana inštitucija, ki izvaja testiranje novih enakovrednih, kompatibilnih tonerjev in kartuš, certificirana po standardu ISO 17025 in v ponudbi predložiti:

- certifikat ISO 17025 akreditirane inštitucije
in
- prilogo z opisom obsega certificiranja iz katere je jasno razvidno, da je akreditirana inštitucija certificirana za obravnavano področje (zgoraj navedene standarde) testiranja tonerjev in kartuš skladno z navedenimi standardi iz razpisne dokumentacije.

Če ponudnik v ponudbi predloži uradno izjavo akreditirane inštitucije za testiranje tonerjev in kartuš, da akreditirana inštitucija ne more v časovnem roku, to je do roka za oddajo ponudb, opraviti testiranja, če ponudnik nima dostopa do potrdil ali poročil o zahtevanih preizkusih ali jih ne more pridobiti v ustreznih rokih, pod pogojem, da ponudnik ni odgovoren za to, da nima dostopa, mora ponudnik v ponudbi prav tako predložiti certifikate navedene v razpisni dokumentaciji, ki se zahtevajo za akreditirane inštitucije (certifikat ISO 17025 in prilogo z opisom obsega certificiranja) od dotične akreditirane inštitucije za certificiranje. Ponudnik mora v ponudbi navesti kontaktne podatke akreditirane inštitucije za potrebe preverjanja verodostojnosti izjav. Navedeno ne velja za izdelke, ki jih proizvaja sam proizvajalec opreme, v katero se izdelek vgrajuje, saj šteje, da proizvajalec za svoje izdelke navedeno jamči (originalni izdelki so že certificirani s strani proizvajalca, zato naročnik predvideva njihovo skladnost brez dodatnih dokazil). [...]«.

2. Verodostojnost testnih poročil

Naročnik je v izpodbijani odločitvi pojasnil, da je vlagatelj ponudil enakovreden material za tiskanje (blagovne znamke HQP), pri čemer je v dokaz izpolnjevanja posebni zahtev za sklope 3, 4 in 5 v ponudbi predložil tehnično dokumentacijo proizvajalca, s katero dokazuje zmogljivost natisnjenih strani – pri tem izpostavlja dokumentacijo za artikole pod zap. št. 135, 136, 161, 162, 172, 175, 180 in 184 v sklopu 3, pod zap. št. 120, 129, 135, 136, 143, 144 in 148 v sklopu 4 ter pod zap. št. 63, 101, 102, 110, 111, 112 in 114 v sklopu 5. Naročnik je pojasnil, da na podlagi preteklih izvedenih javnih naročil že razpolaga z dokumentacijo vlagatelja za izpostavljene artikole, pri čemer je vlagatelj v letu 2021 za te artikole predložil testna poročila, ki jih je izdalo drugo (tuje) podjetje, ki je tedaj tudi izvedlo testiranje (npr. za artikel pod zap. št. 180 v sklopu 3 med 26. 11. 2020 in 28. 11. 2020), za kar je uporabilo kartuše z določenimi serijskimi številkami. Ob primerjavi dokumentov je naročnik zaključil, da je vlagatelj za testiranje uporabil iste kartuše, kot jih je uporabilo to drugo podjetje; iz poročila vlagatelja je še razvidno, da je testiranje izvedel pod podobnimi pogoji, na več različnih tiskalnikih. Naročnik je še navedel, da izvedba testiranja z istimi tonerji ni mogoča, saj se ta po testiranju porabi, tako pa njegova uporaba pri morebitnih nadaljnjih testiranjih (kapacitet) ni več mogoča. Posledično zaključuje, da se dokazila, ki jih je predložil vlagatelj, ne nanašajo na nove artikole, ampak na ponovno uporabljene tonerje (»refill«); ker pa je izrecno zahteval nove artikole in ne rabljenih, vlagatelj tako ni izkazal izpolnjevanja razpisnih zahtev.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo pojasnjuje, da je v ponudbi predložil tehnično dokumentacijo proizvajalca (testna poročila), s katero dokazuje zmogljivost natisnjenih strani. Pri tem navaja, da:

- se je z neodvisnim organom (Laforce & Partner KG) izrecno dogovoril, da bosta oba soudeleženca skupaj izvedla testiranje in tiskanje po standardih ISO 19752:2017 in ISO 19798:2017 ter ISO 24711, vendar vsak zase izdelala testna poročila za ponudnikove tonerje in kartuše;
- je na vsakem testiranju po ISO 19752:2017 bil prisoten predstavnik neodvisnega organa Laforce & Partner KG in najmanj trije zaposleni vlagatelja, testiranja pa so se izvajala izključno na sedežu vlagatelja;
- je bil osnovni namen sodelovanja z Laforce & Partner KG, da je le-ta priskrbel potrebne tiskalnike za tiskanje po standardih;
- je tudi naročnik pravilno ugotovil, da se vsa časovna obdobja na testnih poročilih ujemajo, torej je logično, da je bilo takrat izvedeno skupno testiranje;
- je leta 2021 v postopku javnega istega naročnika predložil testna poročila neodvisnega organa Laforce & Partner KG, v dobri veri, da so predložena testna poročila neoporečna. Kasneje je vlagatelj ugotovil, da vsebujejo predložena testna poročila napake in je na te

napake neodvisni organ tudi opozoril. Neodvisni organ Laforce & Partner KG je očitke preveril, napake priznal in jih v svoji podpisani izjavi, ki jo vlagatelj prilaga zahtevku za revizijo, tudi navedel (v dvomu predlaga poizvedbo oziroma zaslišanje neodvisnega organa);

- vlagatelj in neodvisni organ Laforce & Partner KG nikakor nista dvakrat testirala nobenega vlagateljevega tonerja, temveč je bilo za vsak toner testiranje izvedeno le enkrat. Vlagatelj in neodvisni organ sta vsakokratno testiranje izvedla skupaj – torej oba skupaj eno in isto testiranje – in na podlagi testiranja pripravila vsak svoje testno poročilo;
- mu naročnik ne more utemeljeno očitati dejstva, da v ponudbi ni predložil testnih poročil z napakami, temveč, da je predložil testna poročila brez napak;
- mu naročnik niti ne očita, da bi bila njegova poročila o testiranjih lažna, ponarejena ali prirejena – naročnik namreč ni podal glede tega nikakršne navedbe ali dokaza.

Prvi izbrani ponudnik pritrjuje ugotovitvam naročnika v izpodbijanem sklepu, navedbe vlagatelja pa označuje za neprepričljive in očitno prilagojene potrebam tega postopka.

Drugi izbrani ponudnik opozarja na dvom o neodvisnosti izvedenih testiranj ter utemeljuje dvom, da so bila testiranja vlagatelja sploh izvedena.

Naročnik v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo pojasnjuje, da predložena testna poročila ne morejo šteti za ustrezna dokazila najprej zaradi neskladja med podatki na izdelanih testnih poročilih, v zvezi s čimer navaja, da:

- že dejstvo, da naj bi vlagatelj testiranja izvedel v letu 2021, pa tedaj lastnih testiranj ni priložil, nakazuje na to, da teh testov takrat sam sploh ni izvedel, temveč prilagaja dokazila posameznemu javnemu razpisu, da bi izpolnil zahteve po izkazovanju kakovosti, kot so zahtevana v posameznem javnem naročilu – po naročnikovem prepričanju na navedeno kaže tudi navajanje vlagatelja, da so se vse napake pokazale ravno pri podjetju Laforce & Partner KG, ne pa pri vlagatelju, kar ponovno vzbuja dvom v verodostojnost predloženih poročil tako za razpis iz leta 2021, kot za aktualni razpis, kot tudi v izjavo podjetja Laforce & Partner KG, v kateri ta napake priznava, in ki je po mnenju naročnika ni mogoče šteti za verodostojno dokazilo;
- želi vlagatelj zgolj popraviti lastne napake pri prepisovanju testnih poročil, ki jih z veliko verjetnostjo sploh ni izvedel, ker ni predložil nikakršnih dokazov, da so bila testiranja sploh izvedena;
- obstaja dvom o verodostojnosti predloženih listin in podatkov, ki jih vsebujejo, tako pa vlagatelj ni izkazal ustreznosti testiranj;
- vlagatelj s predloženimi dokazili ni nedvoumno dokazal, da je teste sploh izvedel, kaj šele, da so izvedeni skladno s standardom in da glede kapacitete dosegajo najmanj kapacitete originalnega proizvajalca tiskalnika, kateremu so namenjeni;
- objektivno gledano ni mogoče ugotoviti, katero testiranje – če je bilo sploh izvedeno – je pravilno, tega pa ne bi spremenilo niti zaslišanje predstavnika podjetja Laforce & Partner KG, kot ga predlaga vlagatelj, saj gre očitno za usklajeno sodelovanje z vlagateljem, ki enako kot izjava o napakah kot dokaz ne more biti pravno upoštevano, saj gre za očitno prirejanje dokazov za potrebe predmetnega javnega naročila;
- dokazovanje lažnosti, ponareditve ali prirejanja listin ni stvar naročnikovega dokazovanja v odločitvi o oddaji javnega naročila niti v tem revizijskem postopku, kot to želi prikazati vlagatelj v revizijskem zahtevku, temveč je naročnik dolžan po načelu proste presoje dokazov zgolj ugotoviti, da vlagatelj s predloženimi listinami, ki so si v nasprotju z listinami, ki jih je isti vlagatelj naročniku predložil prej za isto blago, ni uspel dokazati da je bilo ponujeno blago ustrezno testirano, hkrati pa ni razpolagal z izjavo drugega podjetja, da je ta storil napake v prav vseh testih, zato mu v fazi izdaje odločitve ni mogoče očitati kršitve določil ZJN-3.

Vlagatelj v vlogi z dne 15. 5. 2025 kot povsem napačno označuje naročnikovo stališče, da ni uspel prepričljivo dokazati izvedbe testiranja, kot ga opisuje v zahtevku za revizijo, obstoja napak v testnih poročilih podjetja Laforce & Partner KG, ter da izjava podjetja Laforce & Partner KG o lastnih napakah ne more šteti za odločujoč in verodostojen dokaz, ki bi potrjeval navedbe vlagatelja, da so bila testiranja leta 2021 sploh izvedena v obliki in na način, kot to navaja vlagatelj v revizijskem zahtevku. Naročnik se pri tem stališču sklicuje na prosto presojo dokazov, vendar pa to ne pomeni, da bi lahko dokaze presojal samovoljno in skladno z lastnimi interesi. Vlagatelj je v zahtevku za revizijo podrobno utemeljil in predlagal več dokazov, ki potrjujejo dopustnost njegove ponudbe, naročnik pa ni nasprotno predlagal niti enega dokaza, ki bi vlagateljeve navedbe ovrgel, ali celo izkazoval neutemeljenost vlagateljevih dokazov. Naročnik naj bi namesto tega podajal zgolj pavšalna ugibanja, domneve in slaboverne insinuacije, pri čemer se očitno tudi sam zaveda, da vlagatelju ne more utemeljeno očitati ponarejenosti dokazov ali navajanja neresničnih dejstev (na kar sicer ves čas insinuira), saj ves čas uporablja izraze v smislu, da posamezno dejstvo »nakazuje« na nek sklep (str. 4 sklepa), da se naročniku poraja »dvom« o verodostojnosti (str. 5 sklepa), »dvom« v pravilnost izvedenih testiranj (str. 7 sklepa), da je potrebno »podvomiti« (str. 8 in 10 sklepa), da so dokazila »verjetno« prirejena (str. 16 sklepa) itd. Vlagatelj opozarja, da sklep o zahtevku za revizijo ne more temeljiti na dvomih in izmišljenih, nedokazanih insinuacijah naročnika. Če naročnik v določen vlagateljev dokaz dvomi, potem je na njem dokazno breme, da ta dvom dokaže. Če ga ne more dokazati, potem to pomeni, da je njegov subjektiven dvom neutemeljen, in ga mora skladno s pravili dokazovanja opustiti. Da ravnanje naročnika v konkretnem primeru v celoti izhaja izključno iz njegovih subjektivnih želja (tj. naročiti originalen material za tiskanje), pa je evidentno razvidno tudi iz njegovega prekomernega angažmaja pri zavrnitvi vlagateljeve ponudbe in iz izrazitih subjektivnih predustvarjenih stališč do vlagateljeve ponudbe. Naročniku očita nekonsistentnost in kaotično nizanje raznih argumentov za zavrnitev vlagateljeve ponudbe, pri čemer pa so si ti argumenti povsem v nasprotju: naročnik je tako najprej vlagatelju očital dvakratno testiranje istih tonerjev, v posledici česar naj bi bili ti tonerji enkrat testirani kot obnovljeni (pri čemer je naročnik izbral, da je bilo to ravno pri dokazilih, ki jih vlagatelj uveljavlja v predmetnem postopku), zdaj pa vlagatelju očita, da so bili tonerji v resnici testirani samo enkrat, in da je vlagatelj prepisal podatke iz testnih poročil Laforce & Partner KG (pri čemer vlagatelju celo očita napake pri prepisovanju podatkov iz slednjih testnih poročil) oziroma izraža »dvom« v pravilnost testiranj ter pri tem navaja, da naj ne bi bilo jasno, katerim testnim poročilom bi bilo mogoče zaupati, oziroma morda celo insinuira, da testiranja niso bila izvedena. Vlagatelj meni, da naročnik ne more preprosto »premikati tarče« in spremeniti svojega razzlogovanja vsakič, ko mu vlagatelj dokaže, da so bili njegovi predhodni argumenti neutemeljeni. Kot neresne označuje tudi navedbe naročnika, da vlagatelj testiranj »z veliko verjetnostjo« sploh ni izvedel, ker ni predložil nikakršnih dokazov, da so bila testiranja sploh izvedena: poudarja, da je predložil testna poročila, ki so *par excellence* dokaz, da so njegova testiranja bila izvedena. Pri tem se vlagatelj sprašuje, zakaj naročnik njegovih testnih poročil ne šteje za dokaz, da so bila testiranja izvedena, povsem drugačnega stališča pa je glede testnih poročil originalnih proizvajalcev, ki jim celo tako zaupa, da sploh ni zahteval njihove predložitve, ali pa je lapsuse v njih pripravljen spregledati. Glede naročnikove navedbe, da naj bi šlo pri neodvisnem organu Laforce & Partner KG za »očitno za usklajeno ravnanje z vlagateljem, ki enako kot izjava o napakah kot dokaz ne more biti upoštevno, saj gre za očitno prirejanje dokazov za potrebe predmetnega javnega naročila« meni, da takšno neosnovano in nepodprto izmišljanje nima nikakršnega mesta v zakonsko reguliranem uradnem postopku v razvitem svetu, in spominja kvečjemu na proces, kot jih poznajo nekatere države tretjega sveta, kjer se organ samovoljno, običajno že pred začetkom postopka odloči o tem, kakšno je dejansko stanje. Vlagatelj zato naročnikovim navedbam o kakršnem koli usklajenem delovanju ostro nasprotuje in poudarja, da je neodvisni organ Laforce & Partner KG utemeljeno na podlagi predočitve dejanskega stanja priznal napake v svojih testnih poročilih, saj gre za organ, katerega pomemben del poslovanja temelji na ugledu, zato mora v poslovnem prometu tudi ravnati pošteno in

korektno. Glede navedbe naročnika, da v času sprejema odločitve o oddaji naročila ni razpolagal z izjavo Laforce & Partner KG o napakah v njihovih testnih poročilih meni, da to ne more biti vlagateljeva krivda, saj vlagatelj teh poročil ni vložil v svojo ponudbo, temveč je zanimanje zanje izkazal naročnik samostojno. Pri tem opozarja, da naročnik pred sprejemom odločitve o oddaji javnega naročila očitno ni v celoti raziskal relevantnega dejanskega stanja, temveč ga je raziskal le polovično (pristransko in angažirano), in sicer le toliko in do točke, kolikor ga lahko uveljavlja v škodo vlagatelja.

Kot prvi razlog za zavrnitev vlagateljeve ponudbe kot nedopustne je naročnik torej v izpodbijani odločitvi zatrjeval, da se dokazila, ki jih je predložil vlagatelj, ne nanašajo na nove tonerje (ki so predmet naročila), ampak na ponovno uporabljene tonerje (ki niso predmet naročila).

Naročnik svoj zaključek utemeljuje na primerjavi predloženih testnih poročil s testnimi poročili, predloženimi v prejšnjem (preteklem) postopku oddaje javnega naročila. Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik pri pregledu in ocenjevanju ponudb vlagatelja ni pozival k dopolnitvi, popravi ali pojasnilu informacije ali dokumentacije v ponudbi (prim. s petim odstavkom 89. člena ZJN-3).

Vlagatelj v zahtevku za revizijo naročniku v bistvu očita napačno ugotovitev dejanskega stanja, pri čemer v delu, ki se nanaša na v tem delu obravnavani razlog za zavrnitev njegove ponudbe kot nedopustne, zatrjuje in dokazuje, da se predložena testna poročila nanašajo na nove (in ne morebiti na obnovljene) tonerje. Vlagatelj pri tem po oceni Državne revizijske komisije prepričljivo pojasnjuje dejanja ter okoliščine, ki so rezultirala v izdaji teh testnih poročil ter predložitvi enih in drugih v obeh postopkih oddaje javnega naročila. Državna revizijska komisija se pri tem ne opredeljuje do nagibov ali razlogov, zaradi katerih je vlagatelj v preteklosti predložil le testna poročila zunanjega presojevalca, ne pa (tudi) lastnih testnih poročil, saj to za razrešitev spornega vprašanja (vrsta tonerjev, ki so predmet testnega poročila) ni relevantno. Prav tako za razrešitev spornega vprašanja ni relevantno, da v ponudbi ni pojasnil, zakaj v tokratnem postopku ni predložil testnih poročil Laforce & Partner KG, saj naročnik vlagateljeve ponudbe iz tega razloga ni zavrnil kot nedopustne.

Kot je razbrati iz sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo, tudi naročnik v postopku pravnega varstva ne zatrjuje ali dokazuje več, da se sporna predložena testna poročila nanašajo na testiranje obnovljenih tonerjev (vsled česar je bila vlagateljeva ponudba zavrnjena kot nedopustna), pač pa zgolj pavšalno niza dvome v verodostojnost vlagatelja, podjetja Laforce & Partner KG ter sploh vseh testnih poročil, ki sta ju ta subjekta pripravila. Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik v postopku pravnega varstva zatrjuje drugače kot v izpodbijanem sklepu, s čimer je prepozen. Kot je Državna revizijska komisija že večkrat zapisala, je namen odločitve o oddaji javnega naročila in torej tudi odločitve o zavrnitvi vseh ponudb iskati zlasti v seznanitvi ponudnikov z zadostnimi informacijami, potrebnimi za učinkovito uveljavljanje pravnega varstva. V tem okviru se za obrazložitev ne zahteva, da bi bila vseobsežna, mora pa vsebovati jasne in nedvoumne razloge naročnika do te mere, da je ponudnikom omogočena seznanitev z utemeljitvijo odločitve in preverba zakonitosti le-te, s čimer je na eni strani ponudnikom dana možnost zaščite svojih pravic in pravnih interesov, na drugi strani pa je organu pravnega varstva omogočena presoja zakonitosti takšne odločitve (v kolikor je zahtevana). Ker v obvestilu o nadaljevanju postopka pred Državno revizijsko komisijo praviloma ni dopustno navajati novih kršitev (šesti odstavek 29. člena ZPVPJN), tudi naročnik v sklepu, s katerim odloči o zahtevku za revizijo, ne sme navajati novih razlogov za utemeljitev svoje odločitve, ki jih ni navedel že v obvestilu ponudnikom, saj bi bil vlagatelj s tem onemogočen v možnosti uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva. Ob upoštevanju navedenega Državna revizijska komisija naročnikovih – tudi sicer zgolj pavšalnih – argumentov v prid neupoštevnosti predloženih testnih poročil, navedenih šele v okviru predrevizijskega postopka, ni mogla upoštevati.

Upošteva vse navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročnik ni izkazal, da se testna poročila nanašajo na obnovljene tonerje (v posledici česar naj vlagatelj ne bi izkazoval izpolnjevanja zahteve), kot se je glasilo očitke iz izpodbijane odločitve.

3. Uporaba (ne)ustreznega operacijskega sistema

Naročnik je v izpodbijani odločitvi navedel, da iz nekaterih (opredeljeno naštetih) testnih poročil izhaja, da je bil za testiranje uporabljen model računalnika HP Compaq 8200 Elite, pri čemer naj bi bil uporabljen operacijski sistem Windows 10; kot problematično pri tem izpostavlja, da iz javno dostopnih podatkov izhaja, da ta računalnik ne podpira verzije operacijskega sistema Windows 10, zato posledično ni mogoče izvesti testiranja na računalniku, kot je naveden na poročilu, oziroma, če je bilo testiranje kljub temu izvedeno, takšni podatki ne morejo biti upoštevni kot verodostojni in skladni z zahtevami standarda.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja, da:

- nikjer v standardu ISO 19752:2017 ni postavljena nikakršna zahteva glede združljivosti računalnika, s katerim se izvaja testiranje, in operacijskega sistema, ki je na tem računalniku nameščen; še toliko bolj standard ne zahteva, da bi moral uradno proizvajalec oziroma računalnik podpirati določeno verzijo operacijskega sistema, edino pomembno je, da je tiskanje možno, da deluje, kar pa v izpodbijani odločitvi priznava celo sam naročnik;
- poseduje računalnik HP Compaq 8200 Elite, na katerem je nameščen operacijski sistem Windows 10 in ga še vedno uporablja ter z njim tiska brez vsakršne najmanjše težave (s tem v zvezi predlaga imenovanje strokovnjaka oziroma izvedenca računalniške stroke, da ustrezno in brezhibno delovanje navedenega računalnika preveri in potrdi), zato ni resničen očitek naročnika, da ni mogoče izvesti testiranja na takšnem računalniku;
- tudi akreditirani organi in proizvajalci uporabljajo enako ali podobno konfiguracijo računalnika in operacijskega sistema kot vlagatelj ali pa te konfiguracije v poročilih o testiranju (kot irelevantne) sploh ne navajajo (vlagatelj prilaga dokazila o tem);
- ga je naročnik neenakopravno obravnaval, saj je pri ostalih dveh ponudnikih sprejel kot ustrezna testna poročila, na katerih sploh ni naveden računalnik, uporabljen pri testiranju.

Prvi izbrani ponudnik poudarja, da je iz standarda ISO 19752:2017 razvidno, da mora biti testno okolje ustrezno dokumentirano, stabilno, ponovljivo in tehnično skladno z dobrimi laboratorijskimi praksami, naročnik pa je pravilno zavrnil takšna testna poročila kot neustrezna, saj ne izpolnjujejo pogojev za tehnično in proceduralno verodostojno testiranje tonerjev po zahtevanem standardu.

Drugi izbrani ponudnik meni, da je naročnik pravilno ugotovil dejansko stanje ter da uporaba necertificirane opreme vzbuja dvom v ustreznost izvedenega testiranja.

Naročnik se v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo sicer strinja z vlagateljem v tem, da sam standard neposredno ne določa modela računalnika ali verzije operacijskega sistema, ki se uporablja pri testiranju tonerjev, vendar to še ne pomeni, da so testiranja lahko izvedena na opremi, ki ni uradno podprta s strani proizvajalcev te opreme, kar zagotavlja sledljivost kakovosti izpisa. Posledično naj ne bi bilo mogoče jamčiti, da na predmetnem računalniku ustrezno delujejo tudi drugi operacijski sistemi, to pa lahko vpliva tudi na komunikacijo s tiskalnikom in posledično na samo kakovost in zmogljivost tiskanja, saj izhodni signal za tiskanje ni nujno enak tistemu, ki ga generira certificirana kombinacija strojne in programske opreme. Vlagatelj ni predložil nikakršnega dokaza, da vsi postopki testiranja potekajo enako in dajo enke rezultate, ne glede na to, ali potekajo na uradno podprti opremi s strani proizvajalca ali ne. Vlagatelj naj tako ne bi

uspeh dokazati, da je mogoče v ponudbi predložena testna poročila šteti za verodostojna, kljub temu, da ni bil uporabljen uradno podprt operacijski sistem in posledično niso bili zagotovljeni proizvajalčevi gonilniki ter preverjeno okolje. Vse navedeno naj bi imeli za posledico, da ni mogoče zagotoviti sledljivosti in zanesljivosti testiranja, kot jih zahteva standard ISO. Dodaja še, da izvajanje testa z gonilnikom tiskalnika, ki ni originalen, oziroma izvajanje testa na opremi, na kateri ta gonilnik ni podprt, lahko povzroči drugačne rezultate kot pri uradni opremi. Naročnik tako vztraja, da testiranja vlagatelja niso bila izvedena v pogojih, kot bi jih lahko pričakoval od neodvisne organizacije, ki bi potrdila ustrezno kapaciteto ponujenega blaga glede na standard.

Vlagatelj v vlogi z dne 15. 5. 2025 navedbam naročnika nasprotuje. Navaja, da:

- naročnik ni pojasnil, kaj naj bi bilo mišljeno s pojmom »sledljivost kakovosti izpisa«, o tem pa nikjer ne govori niti standard ISO 19752:2017, saj se ta nanaša samo za zmogljivost natisnjenih strani;
- so bili pri njegovem testiranju vsi pogoji, ki lahko vplivajo na rezultate testiranja, jasno identificirani, dokumentirani in nadzorovani, uporabljeni pa so bili ustrezni gonilniki proizvajalcev opreme;
- naročnik ne pojasni, kaj bi bilo v praksi drugače glede sledljivosti kakovosti izpisa, če bi vlagatelj uporabljal operacijski sistem Windows 7 ali Windows 8;
- če je karkoli neustreznega, nezdržljivega ali drugače vprašljivega, se tiskalnik z računalnikom sploh ne bo povezal in ne bo tiskal; kadar računalnik tiska, pa to pomeni, da je povezava ustrezna in je izhodni signal seveda predhodno preverjen, zato tudi kakovost in zmogljivost tiskanja ne moreta biti v ničemer prizadeti;
- gonilnik za opremo praviloma zagotavlja proizvajalec tiskalnika, in ga ne zagotavlja za določen računalnik, zato gonilnik z računalnikom – ter posledično z vprašanjem, ali proizvajalec računalnika uradno podpira operacijski sistem – nima nikakršne zveze;
- si organ pravnega varstva lahko po potrebi tudi sam ogleda in preizkusi vlagateljev računalnik HP Compaq 8200 Elite z operacijskim sistemom Windows 10, pri čemer se bo lahko prepričal, da ta deluje brez vsakršnih napak ter da je zagotovljena tudi sledljivost in zanesljivost testiranja;
- so naročnikova izrazito dvojna merila razvidna iz njegove navedbe, da bi vsak neodvisni izvajalec testiranja po zahtevanih standardih za testiranje uporabil opremo, ki je v celoti certificirana, saj je vlagatelj v zahtevku za revizijo dokazal, da tudi certificirani organi za testiranje (na primer Keypoint Intelligence oziroma Buyers Lab Int. in Clover Serbia d.o.o.) enako kot vlagatelj uporabljajo operacijski sistem, ki ni uradno podprt s strani proizvajalca računalnika, oziroma nekateri uporabljene opreme sploh ne navajajo.

Glede vprašanja, ali je bilo testiranje izvedeno oziroma ali ga je (bilo) mogoče izvesti z vlagateljevim računalnikom, katerega proizvajalec na svojih spletnih straneh ne navaja izrecno operacijskega sistema Windows 10 kot podprtega operacijskega sistema (sicer po drugi strani tudi ne navaja, da ta operacijski sistem morebiti ne bi deloval na zadevnem modelu računalnika), Državna revizijska komisija uvodoma ugotavlja, da to med strankama niti ni več sporno, saj v zavrnitvi zahtevka za revizijo naročnik utemeljuje zgolj še razloge za neverodostojnost rezultatov testiranja, kjer je bila ta oprema uporabljena.

Naročnik se pri tem sklicuje na »sledljivost kakovosti izpisa« kot rezultatu jasno identificiranih, dokumentiranih in nadzorovanih pogojev tiskanja. V obravnavanem primeru po presoji Državne revizijske komisije sicer ni mogoče ugotoviti, da pogoji tiskanja na tesnih poročilih ne bi bili ustrezno predstavljeni oziroma dokumentirani (kar navsezadnje omogoča ponovljivost testiranja). Državna revizijska komisija ugotavlja, da navedbe naročnika v izpostavljenem delu ne vsebujejo zadostne trditvene podlage, da bi jih sploh bilo mogoče preizkusiti. Kljub temu, da je v testnih poročilih opredeljen uporabljen model računalnika, njegov operacijski sistem, programska oprema (»*application software*«), tip tiskalnika, serijska številka tiskalnika, verzija vdelane

programske opreme (»*firmware version*«) in gonilnik, naročnik zgolj pavšalno izpostavlja (zatrjuje) možen vpliv na komunikacijo s tiskalnikom in posledično na samo kakovost in zmogljivost tiskanja, česar pa podrobneje ne obrazloži, svojih navedb pa tudi z ničemer ne izkaže. Iz navedb naročnika tako ni mogoče razbrati, kakšen vpliv naj bi imela uporaba (delujočega) računalnika z operacijskim sistemom Windows 10, s konkretno opredeljenimi gonilniki in preostalo programsko opremo, na zmogljivost testiranih tonerjev, prav tako pa iz posplošenih navedb naročnika ni mogoče razbrati, katerim zahtevam standarda naj pogoji testiranja ne bi ustrezali in zakaj.

Naročnik (sicer šele v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo) posplošeno navaja, da naj uporabljeni računalnik ne bi imel »*zagotovljenih proizvajalčevih gonilnikov* [...]«: ne glede na pravočasnost te trditve Državna revizijska komisija ugotavlja, da je na spornih testnih poročilih tudi izrecno opredeljeno, s katero različico gonilnika je vsak od uporabljenih tiskalnikov tiskal (npr. za tiskalnik HP LaserJet Pro M203dn je navedena uporabljena verzija gonilnika 7.0.0.24832), naročnik pa ni niti konkretizirano navedel, kateri tiskalniki naj v testnih poročilih naj ne bi imeli zagotovljenih (ustreznih) proizvajalčevih gonilnikov. Prav tako naročnik kljub izrecno opredeljenim verzijam gonilnikov ni zmozel niti konkretizirane navedbe, kateri uporabljeni gonilniki naj ne bi bili originalni oziroma se izvajali na opremi, na kateri posamezen gonilnik ne bi bil podprt.

Državna revizijska komisija tako ugotavlja, da naročnik z očitkom glede lastnosti uporabljenega računalnika pri testiranju ni uspel ovreči verodostojnosti testnih poročil.

4. Neujemanje števila testiranih kartuš na testnih poročilih (sklop 3)

Glede testnega poročila za artikel pod zap. št. 180 v sklopu 3 je naročnik v izpodbijani odločitvi kot problematično navedel, da je bilo – glede na navedbe v testnem poročilu – za potrebe preizkusa preskušanih 9 kartuš, medtem ko je v razpredelnici »*Podatki o testiranju kartuš*« razvidno, da je bilo testiranih 12 kartuš; naročnik je podatke označil za medsebojno nasprotujoče, posledično pa naj ne bi bilo jasno, kateri podatki so merodajni za presojo izkoristka kartuš.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja, da iz testnega poročila »*Poročanje o izkoristku kartuš po ISO/IEC 19752:2017 za HQPCF230A, nov kompatibilni toner*«, predloženem za sklop št. 3, povsem jasno izhaja, da je bilo testirano 12 kartuš – pri tem tudi podrobno razlaga vse podatke s tega poročila. Meni, da je iz podatkov povsem jasno razvidno, kateri podatki so merodajni za presojo izkoristka kartuš.

Izbrana ponudnika menita, da je naročnik pravilno ugotovil, zakaj testnega poročila ni mogoče šteti za ustreznega.

Naročnik v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo preroka vlagateljeve navedbe in ugotavlja, da je v odločitvi pravilno ugotovil neskladje v dokumentaciji testiranja. Na podlagi predloženih dokazil je mogoče sklepati zgolj to, da testiranja niso bila ustrezno izvedena. Dodaja še, da sporno testno poročilo tudi po vsebini ni ustrezno, saj iz njega izhaja, da ima vlagatelj ponujeni artikel povprečno vrednost izpisov 1.763 (kar je razvidno iz podatkov o merilnih rezultatih), kar je manj kot pri originalnem tonerju (1.787 strani v povprečju).

Vlagatelj v vlogi z dne 25. 5. 2025 vztraja pri navedbah iz zahtevka za revizijo ter dodaja, da ga naročnik tudi v tem delu obravnava bolj strogo kot originalne proizvajalce tonerjev, saj pri originalnih proizvajalcih (kot dokazano v zahtevku za revizijo) zaradi velikega števila podatkov večkrat pride do lapsusov pri kreiranju testnih poročil, pa naročnik nikdar do zdaj ni podvomil, da so originalni proizvajalci svoje tonerje zares testirali. Glede naročnikovega očitka, da vlagatelj toner ne dosega zahtevane količine natisnjenih strani pa vlagatelj ponovno opozarja, da naročnik

v sklepu o zahtevku za revizijo navaja nedopustne novote, saj vlagateljeve ponudbe iz tega razloga ni zavrnil.

Državna revizijska komisija glede ugotovitve naročnika, da naj ne bi bilo jasno, kateri podatki na testnem poročilu »*Poročanje o izkoristku kartuš po ISO/IEC 19752:2017 za HQPCF230A, nov kompatibilni toner*« so merodajni za presojo izkoristka kartuš (kot enem od razlogov v prid nedopustnosti vlagatelje ponudbe) soglaša z vlagateljem in ugotavlja, da iz zadevnega testnega poročila povsem jasno izhaja, kateri podatki so merodajni za presojo izkoristka kartuš.

Iz testnega poročila so tako:

- iz tabele »*Serijske številke kartuš (model kartuše: HQPCF230A)*« jasno razvidni podatki o dvanajstih uporabljenih kartušah, opredeljenih s serijskimi številkami, pri čemer je za vsako tudi opredeljeno, na katerem od štirih tiskalnikov (opredeljenih s serijsko številko) je bila uporabljena;
- iz tabele »*Tip tiskalnika [...]*« jasno razvidni podatki o štirih uporabljenih tiskalnikih, opredeljenih s serijskimi številkami (vključno z navedbo verzije vdelane programske opreme in gonilnika).

V testnem poročilu je vsebovana tabela »*Podatki o testiranju kartuš*«, kjer je v vsaki od dvanajstih vrstic predstavljen rezultat testiranja za vsako od dvanajstih testiranih kartuš: podatki v vsaki vrstici obsegajo navedbo serijske številke kartuše, serijske številke tiskalnika, podatke o temperaturi in vlagi, izkoristek kartuše (tj. število natisnjenih strani) in navedbo, da so bile kartuše (vseh dvanajst) upoštevane v izračunu. Državna revizijska komisija pristavlja, da so podatki v tabelah »*Serijske številke kartuš [...]*«, »*Tip tiskalnika [...]*« in »*Podatki o testiranju kartuš*« medsebojno skladni. Povprečno število natisnjenih strani vseh dvanajstih kartuš, navedenih v tabeli »*Podatki o testiranju kartuš*«, znaša 1.763 strani, enak podatek pa je naveden (povzet) tudi v razdelku »*Merilni rezultati*«, zato ni mogoče soglašati z naročnikom v tem, kateri podatki so merodajni za presojo izkoristka kartuš. Na to v ničemer ne vpliva zmeta v navedbi števila preizkušenih kartuš v povzetku merilnih rezultatov, saj se je iz vseh preostalih predstavljenih delov tega dokumenta razvidno, da je bilo uporabljenih dvanajst kartuš (in ne zgolj devet).

Glede naročnikove navedbe v zavrnitvi zahtevka za revizijo, kjer kot problematično izpostavlja še, da ima vlagatelj ponujeni artikel povprečno vrednost izpisov 1.763, kar naj bi bilo manj kot pri originalnem tonerju (1.787 strani v povprečju), pa Državna revizijska komisija ponovno pojasnjuje, da naročnik ne more šele v odločitvi o zahtevku za revizijo navajati novih ali dodatnih razlogov, da bi bilo treba vlagateljevo ponudbo zavrniti, saj je iz prve alineje tretjega odstavka 90. člena ZJN-3 razvidno, da mora razloge za zavrnitev ponudbe vsebovati dokument, s katerim naročnik sporoči odločitev v zvezi z oddajo javnega naročila iz drugega odstavka 90. člena ZJN-3. Iz navedenega izhaja, da bi moral naročnik razloge za zavrnitev ponudbe predstaviti vlagatelju pred začetkom predrevizijskega postopka. Državna revizijska komisija zato pri odločanju o zahtevku za revizijo ni mogla upoštevati še dodatnih argumentov za nedopustnost vlagateljeve ponudbe, ki jih je naročnik izpostavil šele v sklepu, s katerim je zavrnil zahtevek za revizijo.

5. Testiranje na (ne)ustreznih tiskalnikih (sklop 5)

Glede testnih poročil za artikle pod zap. št. 63, 101, 102, 110, 111, 112 in 114 v sklopu 5 je naročnik v izpodbijani odločitvi navedel, da je iz dokumentov razvidno, da je bilo testiranje izvedeno na tiskalnikih HP in ne na tiskalnikih Canon; iz dokazila naj torej ne bi bilo razvidno, da zahtevano zmogljivost ponujeni artikel zagotavlja na tiskalnikih Canon, za katere je bil artikel ponujen.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja, da:

- je v stroki tiskanja splošno znano, da so originalni tonerji HP in Canon kompatibilni – oboji delujejo brez zadržkov v Canon in HP tiskalnikih (ki so glede tiskalnega dela identični, razlikujejo se le po zunanjem izgledu), enako pa velja tudi za kompatibilne tonerje (vse navedeno lahko potrdi tudi izvedenec tiskarske stroke);
- naročnik niti ni zahteval, na katerih napravah morajo biti enakovredni tonerji testirani, tega pa ne določa niti zadevni standard.

Izbrana ponudnika zaključke naročnika v izpodbijanem sklepu označuje za pravilne, prvi izbrani ponudnik pa tudi podrobneje pojasnjuje, zakaj se ne strinja z navedbami vlagatelja glede (tehnične) enakovrednosti naprav HP in Canon. Utemeljuje tudi kršitve določba standarda ISO 19752:2017 (pri čemer se sklicuje na člene oziroma poglavja 4.1, 4.2, 4.3, 6.1, 6.23, 6.2.5, 6.2.6 in 8). Dodaja, da vlagatelj na svoji spletni strani sicer ponuja ustrezne tonerje za poziciji 111 in 114.

Naročnik v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo sicer dopušča možnost, da je ponujena oprema združljiva z drugo, vendar pa navedeno ne spremeni dejstva, da isto blago na različni opremi lahko da popolnoma drugačne rezultate. Ne glede na to, ali je naročnik v predmetni razpisni dokumentaciji zahteval, da morajo biti testna poročila za enakovredne tonerje izdelana na vseh napravah, ki so navedene v predračunu ali ne, to še ne pomeni, da ponudnikom ni treba izkazati zahteve po zmogljivosti natisnjenih strani na napravi, kateri je artikel namenjen. Tudi če bi blago izpolnjevalo zahteve po kapaciteti na eni opremi, ni mogoče sklepati, da bo druga oprema imela enako porabo. Testi zato v tem primeru sploh niso bili predloženi za ponujeno opremo, niti niso bili na njej testirani, kar vzbuja dvom v pravilnost opravljenega testiranja. Naročnik še meni, da ni mogoče enačiti identičnosti, za kar si zavzema vlagatelj, in kompatibilnosti. Kompatibilnost pomeni le, da lahko določen toner deluje v določenem tiskalniku, kar pa še ne pomeni, da je toner tehnično identičen, enakovreden po zmogljivosti, kakovosti tiskanja itd. Tudi če bi se lahko izkazalo, da ima ponujeni toner enake rezultate tako na tiskalnikih HP kot tudi na tiskalnikih Canon, je to mogoče potrditi le na način, da je toner testiran na obeh tiskalnikih, česar pa vlagatelj ni uspel izkazati, saj ni izvedel testiranja na tiskalnikih Canon in predložil ustreznega dokazila. Zahtevana je bila skladnost z določenimi standardi, ki zahtevajo natančno definirano testno okolje, kjer je določena kombinacija tonerja, tiskalnika in papirja, vsaka sprememba pa predstavlja možnost odstopanja od pogojev standarda in s tem v rezultatih. Naročnik kot utemeljene označuje navedbe in predložene dokaze (prvega) izbranega ponudnika v izjasnitvi glede zahtev relevantnega standarda ter neobstoja tehnične enakovrednosti naprav HP in Canon, na katere se naročnik v izogib ponavljanju v celoti sklicuje, s čimer utemeljuje zaključek, da tonerji enega proizvajalca niso zasnovani za zagotavljanje skladnosti in optimalnosti v napravah drugega proizvajalca, četudi v njih delujejo, saj to ne zagotavlja verodostojnosti in zanesljivost rezultatov s standardom ISO 19752:2017.

Vlagatelj v vlogi z dne 25. 5. 2025 kot problematično označuje naročnikovo zatrjevanje, da naj bi isto blago na različni opremi lahko dalo popolnoma drugačne rezultate, saj naročnik pri tem ni navedel niti čemu naj bi bilo tako niti kakšni naj bi bili ti drugačni rezultati. Ob dejstvu, da so v obravnavi vlagateljeva poročila o kapaciteti natisnjenih strani, bi moral naročnik navesti, na kakšen način znamka sicer enakega tiskalnika (HP ali Canon) vpliva na kapaciteto natisnjenih strani tonerja. Naročnik teh navedb ni podal, saj jih tudi ne more podati. Na navedenih tiskalnikih namreč posamezen toner poda identične rezultate, saj je celotna notranjost tiskalnikov obeh znamk identična. Meni, da naročnik ni zmoget ničesar več od pavšalnega zatrjevanja o tehnični (ne)identičnosti tonerjev. Kot neutemeljeno označuje tudi naročnikovo navedbo, da kompatibilnost ne pomeni identičnost ali izenačenost naprav oziroma tonerjev v smislu skladnosti s standardom ISO. Standarda ISO 19752 in ISO 19798 namreč identičnosti ali izenačenosti naprav oziroma tonerjev ne navajata, niti glede tega ne postavljata nikakršnih zahtev. Pojasnjuje

še, da iz njegove spletne strani res izhaja, da ponuja tonerje, ki so primerni za tiskalnike HP in druge tonerje, ki so primerni za tiskalnike Canon, vendar gre pri tem za ene in iste tonerje, ki so predstavljeni ločeno za oboje tiskalnike, da se olajša nakup strankam, saj nekatere ne poznajo navedene kompatibilnosti. Vlagatelj kot proizvajalec zaradi nižjih stroškov izdeluje samo en model HQP kompatibilnega tonerja, ki deluje v tiskalnikih obeh proizvajalcev opreme. Ko stranka naroči toner za HP ali pa Canon tiskalnik, vlagatelj samodejno izdobi dotični HQP toner, ki bo vedno isti.

Vlagatelj v vlogi z dne 30. 5. 2025 (s katero se je opredelil do izjasnitev izbranih ponudnikov, ki mu jih je posredovala Državna revizijska komisija) ugotavlja, da standard ISO 19752:2017 ne vsebuje podtočk oziroma členov 6.2.3, 6.2.5, 6.2.6 in 8 – izbrani ponudnik naj bi navajal neresnice, saj te vsebine niso vsebovane nikjer v standardu. Meni, da ne gre za napačno sklicevanje na sicer obstoječa pravila standarda, temveč za lastno izmišljanje pravil, ki v standardu sploh ne obstajajo. Smiselno podobno zatrjuje za vsebino pravil, ki jih prvi izbrani ponudnik predstavlja za vsebino poglavij 4.1, 4.2 in 4.3 standarda. Vlagatelj predlaga, naj se izjasnitev prvega izbranega ponudnika vsled navedenega obravnava kot povsem neverodostojno, vključno s sklepi naročnika, ki jih je ta napravil na podlagi zadevne izjasnitve.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da v razpisni dokumentaciji naročnik ni določil ničesar glede načina testiranja kompatibilnih tonerjev ter kartuš, zlasti pa ne tega, da bi kot ustrezno dokazilo v zvezi z zmogljivosti natisnjenih strani upošteval le tista testna poročila, ki bi se nanašala na testiranje tonerjev ali kartuš na določenih modelih tiskalnikov (ali celo na vseh, za katere naročnik kupuje material za tiskanje) oziroma na tiskalnikih proizvajalca originalnega tonerja ali kartuše.

Med strankama ni sporno, da več modelov tiskalnika istega proizvajalca uporablja isti toner (kartušo), naročnik pa očitno ne izključuje niti možnosti, da je mogoče določene tonerje (kartuše) uporabljati v tiskalnikih več proizvajalcev. Ne glede na to pa naročnik v zavrnitvi zahtevka za revizijo v bistvu izpostavlja dvom v pravilnost opravljenega testiranja določenih tonerjev na tiskalnikih, za katerega naj ta ne bi bil namenjen, oziroma dvom v verodostojnost rezultatov tako opravljenega testiranja. Državna revizijska komisija pri tem ugotavlja, da so naročnikove navedbe v tem delu neprepričljive in pavšalne. Kljub temu, da je v spornih testnih poročilih opredeljen med drugim tip oziroma model tiskalnika, serijska številka tiskalnika, verzija vdelane programske opreme (*»firmware version«*) in gonilnik, naročnik zgolj pavšalno omenja možnost, da isto blago na različni opremi lahko da popolnoma drugačne rezultate (število natisnjenih strani), česar pa podrobneje ne obrazloži, svojih navedb pa tudi z ničemer ne izkaže.

Iz posplošenih navedb naročnika tudi ni mogoče razbrati, katerim zahtevam standarda naj v konkretnem primeru izvedena testiranja ne bi ustrezala in zakaj; v delu, kjer se naročnik sklicuje na izjasnitev prvega vlagatelja, pa Državna revizijska komisija pritrjuje vlagatelju, da zadevni standard ISO 19752:2017 sploh ne vsebuje določb, s katerimi izbrani ponudnik (in posledično naročnik) utemeljuje neupoštevnost spornih testnih poročil: standard namreč ne vsebuje točk oziroma (pod)členov 6.2.3, 6.2.5 in 6.2.6 – vsebuje sicer točke 6.1, 6.2 in 6.3, vendar niti v teh ni vsebine glede standardizirane konfiguracije, kot jo navaja izbrani ponudnik (*»mora biti: (člen 6.2.3) naprava izbrana v skladu z navodili proizvajalca tonerja, ki je predmet testiranja; (člen 6.2.5) toner mora biti testiran v napravah, ki jih proizvajalec tonerja podpira za uporabo tega tonerja; (člen 6.2.6) vse naprave in potrošni materiali morajo biti originalni in certificirani, če želimo zagotoviti veljavnost primerjalnega testiranja«*). Prav tako standard ne vsebuje točke 8 (ki naj bi se nanašala – kot to navaja prvi izbrani ponudnik – na potrditev, *»da so testne vrednosti primerljive z rezultati v okolju ki ga je proizvajalec tonerja predvidel za uporabo«*). Standard sicer vsebuje točke 4.1, 4.2 in 4.3, vendar pa te točke ne vsebujejo določb, ki bi se nanašale na ponovljivost, sledljivost in konsistentnost testnega okolja v smislu *»[u]porab[e] originalnih (OEM) tiskalnikov in originalnih tonerjev«*, kot to navaja prvi izbrani ponudnik; četudi vsebinsko iz teh

določb izhaja vsebina glede »[n]atančn[ega] dokumentiranj[a] konfiguracije naprav, potrošnega materiala in testnih pogojev« ter »[e]nak[ega] testnega okolja za vse primerjalne meritve«, pa v obravnavanem primeru ni mogoče ugotoviti, da bi iz testnih poročil bilo mogoče razbrati neustrezno dokumentiranost izvedenih testov ali neenako testno okolje za vse primerjalne storitve. Po presoji Državne revizijske komisije naročnik tako niti s sklicevanjem na navedbe prvega izbranega ponudnika ni uspel izkazati nepravilnosti opravljenih testov.

6. Testiranje iste kartuše na več tiskalnikih (skop 5)

Naročnik je v izpodbijani odločitvi kot problematično navedel še, da je vlagatelj za artikel HQPCKT3160 predložil testno poročilo, iz katerega je razvidno, da se v tabeli, kjer so navedene serijske številke kartuš, posamezne serijske številke večkrat ponovijo (in sicer naj bila kartuša št. HQPCKT3160-21 testirana tako na tiskalniku VLZ8623657, kot tudi na tiskalniku VM48588609, kartuša št. HQPCKT3160-31 pa na tiskalnikih VLZ8623657 in VM47847060), kar kaže na to, da se predmetno dokazilo ne nanaša na nove artikle, ampak na ponovno uporabljene tonerje, saj izvedba testiranja z istimi tonerji oziroma kartušami, ki bi bili testirani na različnih tiskalnikih, ni mogoča.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo ugotavlja, da tudi tu naročnik na podlagi nepopolnega poznavanja dejanskega stanja interesno pogojeno in neutemeljeno napravi takšen sklep, ki naj napravi njegovo ponudbo za kar najbolj nedopustno. Podrobno pojasnjuje vsebino spornega testnega poročila, s čimer utemeljuje, da je bila vsaka od devetih kartuš testirana le enkrat.

Izbrana ponudnika v tem delu pritrjujeta ugotovitvam in zaključkom naročnika v izpodbijani odločitvi.

Naročnik v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo ugotavlja, da se napake dogajajo tudi vlagatelju in ne zgolj drugim presojevalcem, kot to trdi sam. Predložena dokazila naj bi tako izkazovala zgolj to, da so v celoti neverodostojna ter da se na njihovo vsebino ni mogoče zanesti. Naročnik meni, da je vsebina dokazil verjetno prirejena in zato vsebuje vrsto napak, ki ob siceršnjem testiranju s strani neodvisne organizacije, ki bi bila certificirana za tovrstna testiranja, ne bi bile narejene.

Vlagatelj v vlogi z dne 25. 5. 2025 ugotavlja, da tudi tu naročnik ponovno izpodbija verodostojnost izjave družbe Laforce & Partner, čeprav ta izjava s predmetnim očitkom nima nikakršne zveze.

Državna revizijska komisija glede ugotovitve naročnika, da se testno poročilo »Poročanje o izkoristku kartuš po ISO/IEC 19752:2017 za HQPCKT3160, nov kompatibilni toner« ne nanaša na nove artikle, ampak na ponovno uporabljene kartuše, soglašajo z vlagateljem in ugotavlja, da za tak zaključek, kot ga uveljavlja naročnik, v vsebini testnega poročila ni podlage.

Zadevno testno poročilo je strukturirano enako kot testno poročilo, predstavljeno v 4. točki obrazložitve tega sklepa, pri čemer je v tabeli »Podatki o testiranju kartuš« v vsaki od devetih vrstic predstavljen rezultat testiranja za vsako od devetih testiranih kartuš: podatki v vsaki vrstici obsegajo navedbo serijske številke kartuše, serijske številke tiskalnika, podatke o temperaturi in vlagi, izkoristek kartuše (tj. število natisnjenih strani) in navedbo, da so bile kartuše (vseh devet) upoštevane v izračunu. Iz teh podrobnih podatkov o testiranju ni mogoče razbrati, da bi bila katera od kartuš testirana dvakrat. Res je, da se v tabeli »Serijske številke kartuš (model kartuše: HQPCKT3160)« dve serijski številki kartuš ponovita (gre za serijski številki kartuš HQPCKT3160-21 in HQPCKT3160-31), vendar v tej tabeli očitno manjka navedba serijskih številk HQPCKT3160-12 in HQPCKT3160-13, katerih podrobni rezultati testov pa so izrecno predstavljeni v tabeli »Podatki o testiranju kartuš«; tabela »Serijske številke kartuš [...]« torej

vsebuje sedem različnih serijskih števil in ne vseh devetih testiranih, kakor to izhaja iz tabele »Podatki o testiranju kartuš« ter iz navedbe o devetih testiranih kartušah v razdelku »Merilni rezultati«. Glede na celotno vsebino zadevnega testnega poročila Državna revizijska komisija zaključuje, da pomota pri zapisu dveh serijskih števil v tabeli »Serijske številke kartuš [...]« v testnem poročilu ne omogoča zaključka, da so bile testirane obnovljene kartuše.

7. Neodvisnost testnih poročil in utemeljenost vlagateljevega sklicevanja na tretji odstavek 70. člena ZJN-3

Naročnik v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo navaja še, da spornih testnih poročil v vlagateljevi ponudbi ni mogoče šteti za neodvisnih, kot nasploh neupravičeno pa označuje vlagateljevo sklicevanje na tretji odstavek 70. člena ZJN-3, saj naj bi vlagatelj testna poročila drugih institucij in podjetij prenehal uporabljati ravno zato, ker se v njih pojavljajo napake, ne pa zato, ker jih ne bi mogel pridobiti.

Državna revizijska komisija ponovno pojasnjuje, da naročnik ne more šele v odločitvi o zahtevku za revizijo navajati novih ali dodatnih razlogov, da bi bilo treba vlagateljevo ponudbo zavrniti, saj je iz prve alineje tretjega odstavka 90. člena ZJN-3 razvidno, da mora razloge za zavrnitev ponudbe vsebovati dokument, s katerim naročnik sporoči odločitev v zvezi z oddajo javnega naročila iz drugega odstavka 90. člena ZJN-3. Iz navedenega izhaja, da bi moral naročnik razloge za zavrnitev ponudbe predstaviti vlagatelju pred začetkom predrevizijskega postopka. Državna revizijska komisija zato pri odločanju o zahtevku za revizijo ni mogla upoštevati še dodatnih argumentov za nedopustnost vlagateljeve ponudbe, ki jih je naročnik izpostavil šele v sklepu, s katerim je zavrnil zahtevek za revizijo.

8. Sklepno

Na podlagi vsega navedenega Državna revizijska komisija zato zaključuje, da je naročnik kršil 29. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3 v povezavi s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 ter določila razpisne dokumentacije, ko je vlagateljevo ponudbo zavrnil kot nedopustno. Državna revizijska komisija je zato, v skladu z drugo alinejo prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, zahtevku za revizijo ugodila in razveljavila naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila v sklopih 3, 4 in 5, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o oddaji javnega naročila*« z dne 10. 4. 2025.

Državna revizijska komisija naročnika z namenom pravilne izvedbe postopka v delu, ki je bil razveljavljen, na podlagi tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN napotuje, da v nadaljevanju postopka oddaje tega javnega naročila sprejme eno od odločitev, ki jih predvideva ZJN-3. Če se bo naročnik odločil, da bo nadaljeval postopek javnega naročanja s sprejemom odločitve o oddaji javnega naročila, mora ponovno presojo ponudb opraviti skladno z določili dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in določili ZJN-3 ter ob upoštevanju ugotovitev Državne revizijske komisije, kot izhajajo iz tega sklepa. Če pa bo naročnik ugotovil, da tehnične specifikacije, kot so določene, ne odražajo njegovih pričakovanj glede predmeta naročila, bo moral postopek oddaje javnega naročila ponoviti in pri tem pripraviti dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila tako, da bo ponudnike jasno, natančno in nedvoumno seznanil z vsemi zahtevami, na podlagi katerih bo presojal dopustnost ponudb.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Ker je zahtevek za revizijo utemeljen, je vlagatelj, skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN, upravičen do povrnitve potrebnih stroškov postopka pravnega varstva. Državna revizijska komisija je skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list 2/2015 s spremembami; v nadaljevanju: OT) vlagatelju kot potrebne priznala naslednje stroške:

- strošek plačane takse v višini 6.000,00 EUR,
- strošek odvetniške storitve za sestavo zahtevka za revizijo v višini 9.000 točk (prva točka tar. št. 44 OT), kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22% DDV znaša 6.588,00 EUR,
- izdatke v pavšalnem znesku po tretjem odstavku 11. člena OT (in sicer 2 % od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk in 1 % od presežka nad 1.000 točk) v višini 100 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke (tj. 0,60 EUR) in 22 % DDV znaša 73,20 EUR.

Državna revizijska komisija pa vlagatelju ni priznala priglašeni stroškov za sestavo vlog z dne 15. 5. 2025 in 30. 5. 2025, s katerima se je opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo ter do navedb izbranih ponudnikov, saj ti v konkretnem primeru niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Navedbe v vlogah vlagatelja z dne 15. 5. 2025 in 30. 5. 2025 namreč niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju kot potrebne stroške priznala stroške v višini 12.661,20 EUR, ki mu jih je dolžan povrniti naročnik v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, pod izvršbo.

Državna revizijska komisija je ugotovila, da je vlagatelj preplačal zakonsko določeno višino takse za vložitev zahtevka za revizijo, saj je (skladno s pravnim poukom naročnika) plačal takso v višini 18.000,00 EUR.

Drugi odstavek 71. člena ZPVPJN določa, da znaša taksa v primerih, ko se zahtevek za revizijo ne nanaša na vsebino objave, povabilo k oddaji ponudb ali razpisno dokumentacijo, dva odstotka od cene najugodnejše dopustne ponudbe (z davkom na dodano vrednost) za sklop ali javno naročilo, v primeru javnega naročanja na področju obrambe in varnosti pa dva odstotka od cene najugodnejše popolne ponudbe (z davkom na dodano vrednost), vendar ne manj kot 500,00 EUR in ne več kot 25.000,00 EUR; ne glede na navedeno znaša taksa za to odločitev 2.000,00 EUR, če se odločitev nanaša na izbiro strank za sklenitev okvirnega sporazuma, sprejeto v postopku naročila male vrednosti ali postopku zbiranja ponudb po predhodni objavi, in 6.000,00 EUR, če se odločitev nanaša na izbiro strank za sklenitev okvirnega sporazuma, sprejeto v katerem koli drugem postopku javnega naročanja. V obravnavanem primeru se zahtevek za revizijo ne nanaša na odločitev o oddaji naročila, ampak na izbor gospodarskih subjektov, s katerimi bo naročnik za obdobje sklenil okvirni sporazum s po enim gospodarskim subjektom za vsakega od posameznih sklopov, sprejeto v odprtem postopku, zato bi moral vlagatelj za zahtevek za revizijo plačati 6.000,00 EUR takse in ne 18.000,00 EUR, kot je dejansko plačal. Državna revizijska komisija bo zato na podlagi 2. alineje četrtega odstavka 72. člena ZPVPJN ministrstvu, pristojnemu za finance, naložila vračilo preveč plačane takse v znesku 12.000,00 EUR.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Prvi izbrani ponudnik je v vlogi z 28. 4. 2025 priglasil povrnitev stroškov pravnega varstva. Državna revizijska komisija ocenjuje, da v konkretnem primeru njegov prispevek k rešitvi zadeve ni bil bistven, zato je ocenila, da njegovi priglašeni stroški niso potrebni (četrti in osmi odstavek 70. člena ZPVPJN) in je njegovo stroškovno zahtevo zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk: Zoper odločitev o zahtevku za revizijo je dovoljen upravni spor. Tožba se vloži neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali pa se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednik senata:
Samo Červek, univ. dipl. prav.,
predsednik Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelj – po pooblaščenju,
- prvi izbrani ponudnik – po pooblaščenju,
- drugi izbrani ponudnik,
- naročnik,
- Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.

V vednost:

- Oddelek za splošne, pravne, finančne in kadrovske zadeve, tu.